

יוסף שיטריט

קהלה

קָצַב בַּינָאָרֵי שֶׁל הַזְּמַן הַכָּפוּל, שֶׁל שַׁבַּת־מוֹעֵד וְחַל;
 רְגִיעָה מְסֻדָּרַת בְּתוֹךְ תַּעֲתוּעֵי הַסַּחַר הַקָּטָן וְהַגָּדוֹל.
 אֲמוֹנַת תָּם בַּמַּעֲגָל הַגּוֹאֵל, תַּפְלָה לְעֵתִיד שְׁעֵבֶר וַיְהִיָּה;
 גִּאָוָה מִצְהָרֵת בְּגוֹרֵל מִיַּחַד, בְּחֶסֶד הָאֵל וּבִישׁוּעָתוֹ.
 מְרַחֵב מִצְטוּפֵף בְּגִבּוּלוֹת הַשְּׁלִיט, מִתְחַזֵּה לְמַתְחָם,
 מִתְרַפֵּס וְשׂוֹרֵד, מִתְיַסֵּר וְזוֹכֵר,
 מִתְאַחֵד וְחוֹנֵק, מִתְכַּנֵּם וְיוֹצֵר,
 מִתְבּוֹדֵד וְשׂוֹזֵר, מִתְאַוֵּן וְנוֹצֵר.

מְקוֹם הַמְתַדַּפֵּק בְּדִמְיוֹנוֹת הַנּוֹדְדִים, מְעַצֵּב וְקוֹשֵׁר
 חֲבוּרָה שֶׁל הוֹזִים עֲקוּשִׁים, קְבוּצוֹת שֶׁל חוֹגְגִים עֲלֻגִים,
 חֲבָרוּתָא שֶׁל מִילוֹת וְחַפּוֹת, שֶׁל קְבוּרוֹת וְטָקְסִים.
 קְהֵלָה הַטְּבוּעָה בְּסֶדֶר הַמְּשַׁעֲבֵד, הַמְּאַרְגֵּן אֶת הַחַיִּים.

הַשְּׁחָרוּר הַחֲלִיף מוֹעֲקוֹת וּפְזִיר אֶת מְאוֹת הַקְּהֵלוֹת,
 בְּלִבֵּל בֵּין דוֹר לְדוֹר,
 עֲרַבֵב בֵּין עִיר לְכַפָּר,
 שֶׁבֶר וְשִׁלֵּב מְסוּרוֹת.

בְּמְקוֹם שֶׁהַחַוּוִים עוֹשִׂים וְהַהוֹזִים חוֹגְגִים וּמְקַדְּשִׁים,
 אֵין חוֹקְרִים מִתְמוֹדְדִים וְאֵין צְאָצְאִים פְּטוּרִים מִלְּבַקֵּשׁ
 וְלְבוֹא בְּסוֹד דוֹרוֹת קוֹדְמִים וְשִׁלְשֵׁלַת הַיְצִירָה וְהַחַיִּים.

כְּלָנוּ נְבוֹכִים, כְּלָנוּ תוֹהִים

איזה דרך נבר נגד השפחון.

כלנו מגלים, כלנו מחפשים

פיצד להשחות את התדלון.

קרעי הזכרון מאחים את ההנה ומוסדרים את התמונה,

ובעקר קשהם חתומים בפצעי זהות המתנועעת אנה ואנה.

מול פתויי ההתבטלות והזילות נצבים צוויי הזכרון והנאמנות.

תמונתיה מרצדות מתוך מעמקי הנשמה,

אם מתוך ערבות ואם מתוך הלום והזנה.

אנשים, רוחות, מקומות, צעדים ומשחקים
על התודעה כמו ידידים טרחנים מתדפקים
ומותירים לשניות שובלי חיים רצים, דקים.

כךד השרב במחצית השנה הכריח בלילות
מחדרי האש אלי גגות ואל הפנות האפלות
הלומי חנק, שואפים רסיסי גלקציות נופלות.

רצפה בחם היבש הלהיט לנו את הקבכות

והגדיר לנו את מסכת האחריות והחובות.

דובכה דורות רבים של חלפאים וחולמים

אשר שמרו אמונים לעצמיותם ולעלומים.

מקבלים משרטטי היכלות שדלו את הגואל
והטביעו את יגונם וצפיתם במלאכת שואל
שאינו שובת מתהיותיו אף על דרכי האל.

קשי יום רבי אמונה שרדו מעריכת תפלות
ונשים ערכו סדרי שירה בשמחות והלילות
שהשפּיחו את הדלות והצילו מן המצולות.

נשמת אפה היתה יהדות, לבביות, אנושיות.

תמיד זכרונותיה יסמנו לנו חמלה ואכפתיות.